

ת"פ 51913/03/12 - מדינת ישראל נגד אלמוג הזמי כהן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 51913-03-12 מדינת ישראל נ' הזמי
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלמוג הזמי כהן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח דברי אני מורה על זיכויו של הנאשם מהעבירות נושא כתב האישום, בין היתר נוכח קיומה של הגנת זוטי דברים.

כתב האישום וסקירה קצרה בדבר השתלשלות העניינים עד כה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק) והחזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 27.3.2012, סמוך לשעה 12:50 הגיע הנאשם לבית משפט השלום ברחובות ושאל את המאבטח אלדד שאלות בנוגע לעבודת משמר בתי המשפט ואמצעי האבטחה. בנסיבות אלו, ולאחר שהוסבר לו שלא ניתן לספק לו מידע הנוגע לעבודת המאבטחים, ביקש הנאשם לעבור את עמדת הבידוק מבלי שייערך עליו חיפוש. בנסיבות אלו נמצא הנאשם מחזיק בכליו "באחד עשר כלים חדים ומשוננים המוגדרים כסכנים". בהמשך תקף הנאשם את המאבטח ליעוז בכך שפגע בכתפו באמצעות כתפו שלו.

3. דרך ארוכה, פתלתלה, שלא לומר מייגעת עבר תיק זה עד הגעתו לכדי הכרעה. שלושה סנגורים שונים ייצגו את הנאשם בשלבים שונים של המשפט, כאשר את השלב האחרון של המשפט ניהל הנאשם בעצמו, לאחר שבא כוחו האחרון שוחרר לבקשתו מייצוגו. בקשת הנאשם למנות לו "סנגור צללים", כהגדרתו, כלומר סנגור שייעץ לו במהלך המשפט מבלי שיופיע בעצמו, נתקלה בהתנגדות הסנגוריה הציבורית, זאת מטעמים שונים אותם מצאתי כמוצדקים. בשלבים הראשונים של המשפט, ובשעה שהיה עדין מיוצג, נשמעו לא אחת חלק מהעדים מבלי שהנאשם היה נוכח, זאת

לאחר שבחר שלא להתייצב לדיונים. בסופו של יום נמשך המשפט במשך קרוב לשבע שנים, במהלכם התקיימו לא פחות מ-27 דיונים! עדי התביעה העידו בפני כב' השופטת ש. זמיר, שבינתיים מונתה לבית המשפט המחוזי.

4. שמיעת עדי התביעה שלא על ידי המותב שהכרעת הדין הופקדה בידי איננה דבר רצוי, זאת מן הטעם הפשוט שהשופט שלא שמע את העדים יתקשה לקבוע ממצאי מהימנות לגביהם נוכח חוסר היכולת שלו להתרשם מהם באופן בלתי אמצעי. עם זאת, כפי שנראה להלן, ובכך אקדים את המאוחר, הכרעת הדין מבוססת על דברי העדים בהנחה שבדיניהם דברי אמת הם. ואולם, גם שעה שכך הם פני הדברים, והגם שאיני קובע שהמאבטחים שיקרו כהוא זה בעדותם או במזכרים שערכו מיד לאחר האירוע, עדין אין בהם, כשלעצמם, כדי להביא להרשעתו של הנאשם.

דין

5. נסיבות הגעתו של הנאשם לבית המשפט אינן ברורות. המאבטח אלדד העיד על כך שהנאשם ביקש להיכנס לבית המשפט, כאשר תוך כדי בידוק התיק שאל אותו מדוע הגיע לבית המשפט. כתשובה שאל הנאשם את המאבטח על עבודתו, ואלדד לא מסר לו את המידע המבוקש. אלדד העיד על כך שהוא מכיר את הנאשם כמי שנכנס דרך קבע לבית המשפט, בתדירות של פעם בשבועיים לאולם מסוים ומפריע לדיונים. לא פעם הוצא הנאשם מדיונים בגלל התנהגותו והפרעתו לדיון. לדבריו הנאשם שאל אותו שאלות של מי שמעוניין להתקבל לעבודה כמאבטח. אלדד הסביר שהנאשם שאל את השאלות במרחק של כמטר וחצי מהבקרה, והוא הסיק שהנאשם מעוניין להיכנס לבית המשפט עקב כך שהנאשם עמד במסלול בו עומדים אנשים המבקשים להיכנס לבית המשפט. לדבריו, לאחר מספר שאלות ביקש הנאשם להתלונן על המאבטחים, להערכתו - ללא כל סיבה. על כך הוסיף שהנאשם "הכניס את הראש שלו לתוך התג (השמי - ע.מ.), אי אפשר לדעת מה הוא יעשה עם הידיים" (עמ' 23). לדברי העד, לנאשם נערך חיפוש בכליו, והסביר שחיפוש נערך לכל אדם המעוניין להיכנס לבית המשפט או לאדם שעבר עבירה.

המאבטח זאב חיזק את גרסתו של אלדד במובן זה שאמר שהנאשם הסתכל על תגי השם של המאבטחים בצורה מאיימת. לדבריו במזכר שערך (ת/4), הוא חש מאוים מעצם המבט של הנאשם, ולכן עיכב אותו וערך חיפוש בחפציו, שתוצאותיו היא מציאת הכלים אותם תיאר כ"פוגעניים". קודם לכן, סירב הנאשם להפקיד את חפציו. לדבריו: "בא בן אדם לכניסה, לא רוצה להפקיד את התיק שלו והתחיל לשאול שאלות". אשר לעיכובו של הנאשם, חיזק זאב את גרסתו של אלדד בכל הנוגע להתנהגות הנאשם, והסביר שהנאשם "**הסתכל עלי כאילו בעיניים בוחנות, שמצמצמים עיניים סוג של משהו מאיים, הסתכל על השם בתג והתחיל לרשום**". לדבריו עיכב אותו בשל התנהגותו זו וכן בשל סירובו להזדהות. אשר למבטו של הנאשם הסביר שמבט מאיים יכול להיחשב כעבירה המקימה סמכות עיכוב כל עוד המאבטח מרגיש מאוים: "איך אני יודע אם כשאפגוש אותו מחר ברחוב הוא לא יעשה לי משהו" (עמ' 32).

כלומר, מדברי שני המאבטחים נמצאנו למדים שבשלב זה לא הייתה ברורה להם מטרת הגעתו של הנאשם למקום ואם בכלל ביקש להיכנס לבית המשפט, או שמא ביקש לשאול את המאבטחים שאלות בקשר לעבודה במקום. ראו גם דברי המאבטח זאב (עמ' 30): "...לאחר הדיבורים הבנאליים רצינו לדעת לאן הוא מגיע ולמה הוא מגיע".

בהמשך הבהיר זאב בחקירה חוזרת (עמ' 35):

ש. אתם אמרתם שערכתם אותו הן בשל המבט המאיים לעבר תג שמך והן בשל שאר ההתנהלות. הייתי רוצה שתבהיר לבית המשפט מה זה אומר שאר ההתנהלות.

ת. בכניסה לבית המשפט הדיבור היה יותר בצורה של יותר דרישות מאשר בקשות, כפי שהסנגור הציג פה, אי הסכמה לבדוק את כבודתו בהתחלה, סירוב להזדהות וההתנהלות התוקפנית והקנטרנית. אני מציין כי כל ההתנהלות הייתה לפני העיכוב. הוא בא בהתחלה רצה להיכנס ללא בדיקה. הוא לא שואל שאלות ועומד במרחק של מטר וחצי, הוא בא אלינו ומתחיל לדבר אתנו ואומר שהוא רוצה להיכנס למזכירות הראשית, ואנחנו נשמור על הציוד אך לא בצורה יפה".

מהתיאור של זאב עולה שהנאשם בכלל ביקש להיכנס למזכירות הראשית, תוך שכלל לא התכוון להכניס עמו את חפציו ובכלל זה ה"סכינים".

בנסיבות אלו ובהינתן שהאירוע "המכונן" בעקבותיו ביקשו המאבטחים לערוך חיפוש על הנאשם הינו המבט המאיים על תג השם שלהם, ספק בעיני עד כמה החיפוש שנערך על גופו של הנאשם היה מוצדק בנסיבות העניין.

6. ואולם, גם אם החיפוש היה מוצדק, בחינת ה"סכינים" שנמצאו בתיקו של הנאשם מצביעה על כך שמדובר בכלי עבודה שחלק מהם הוא "קוט" עבודה בגודל של כרטיס אשראי ובעובי של שני כרטיסי אשראי, אליו נכנסים למקומות ייעודים מברג זעיר, מלקטת (פינצטה) מזערית דקיקה, סכין הדומה לפצירה שאורך להבה 4 ס"מ, כלי המשמש ככל הנראה לפתיחת וסגירת אומים משושים, ומספריים קטנות ביותר (דוגמת מספרי ציפורניים) בעלי ידית אחת. יחד עם הקוט, החזיק הנאשם בשבלונת צורות ממתכת משוננת בצידה, מפתח לברגים ולאומים, שני מברגים בגודל בינוני שאינם חדים, ומלקטת גדולה. אציין שהמוצגים הוצגו לבית המשפט, ובמקביל הוגשו תמונות שלהם שסומנו ת/3-א.ג. לגבי המוצג המסומן בתמונה א', האביזרים גדולים מאלו המוצגים; לגבי המוצג המסומן ב', האביזר קטן מזה המוצג; לגבי תמונה ג', האביזר באותו גודל לאביזר המוצג. מכל מקום, הסכין, המספריים והפותחן מהווים חלק מקיט ונכנסים לתוכו. גודלו של הקיט 4 ס"מ על 6 ס"מ.

החפצים היחידים שיכולים להיחשב כסכינים הינם הסכין הזעירה והמספריים הזעירים, שכפי שתואר לעיל, הינם חלק ממכלול חפצים אותם החזיק הנאשם עם הגעתו לבית המשפט. ככל שהדבר נוגע ליתר החפצים, והגם שחלקם חדים במידה מסוימת, כמו מברג, לא ברור כיצד זה מצאו דרכם לתוך כתב האישום באופן שייחס לנאשם החזקה של לא פחות מ-11 סכינים.

7. נשאלת אם כן השאלה האם הנאשם החזיק את הסכינים שלא למטרה כשרה. לדברי הנאשם הוא עבד באותה תקופה בשיפוצים, והוא נשא עמו את כלי העבודה, ובהם החפצים החדים. בסיכומיה טענה המאשימה שגרסתו של הנאשם הינה גרסה כבושה שלא בא זכרה בחקירתו במשטרה (ת/10). ואכן, עיון בת/10 מלמד על כך שהנאשם שתק לאורך רוב החקירה, הקצרה ממילא. עם זאת, ככל שנתבקש למסור גרסתו לכלי העבודה שנמצאו ברשותו, השיב:

"...אין שום מניעה להכניס חפצים כאלה שצולמו והוראו (כך במקור - ע.מ) לי בחקירה בנוסף לחפצים שנלקחו ממני ולא צולמו ואינם נמצאים בתחנת המשטרה ואין מניעה להכניסם ולהפקידם בקבלה, המשטרה לא תעמוד בנטל ההוכחה כי זו הייתה כוונתי".

במהלך פרשת ההגנה הרחיב הנאשם את טיעונו בעניין זה, והסביר שאין מדובר בפעם הראשונה בה הוא נושא כלים אלו, כאשר בכל פעם הוא מפקיד אותם, כמו גם כלי עבודה נוספים מסוגים שונים, במקום המיועד לכך, ומקבל על כך שובר. הנאשם הציג לצורך המחשת דבריו 22 שוברים וחלקי שוברי הפקדה שקיבל מביקורים נוספים שערך בבתי המשפט, כאשר טרם כניסתו הפקיד כלים שונים כגון מברגים, טסטרים, מוצרים חשמליים, ואף לא פחות משתי סכינים פיניות. ללמדנו, שבעבר הופקדו סכינים אלו, שאין כל מחלוקת על הגדרתם ככאלו ועל ייעודם, זאת מבלי שהוזעקה משטרה למקום ומבלי שהוגש נגד הנאשם כתב אישום בגין החזקתם.

נוסף על כך, במהלך החקירה הנגדית נשאל הנאשם על ידי המאשימה היכן הוא נהג לעבוד בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, ומסר, בצורה אותנטית לחלוטין, ולהערכתי מבלי שהבין את מטרת השאלה: **"הייתי עובד עם גנן, הייתי עובד בשיפוצים, הייתי עובד עם מודד שמודדים שטחים, בין היתר בבסיסי תל נוף, בבסיסים של חיל האוויר רוב המטוסים שיש בארץ בבסיסי הצבא אני עזרתי ליצור אותם, עבדתי במפעל התפלת מים בשורק. לא משהו קבוע יום יומי הייתי עובד פעמיים שלוש בשבוע. לא היה לי הרבה כסף וגם לא הייתי בקשר עם הוריי."**

נוסף על כל אלו הציג הנאשם במהלך עדותו סרטון המתעד את רגעי השחרור שלו ממעצר שאינו קשור לתיק זה, ואת החפצים שהופקדו על ידו טרם כניסתו למעצר, הכוללים ערכה זהה, למעט צבעה, לערכה בה נמצאו המספרים והסכין הזעירים, וציין שגם לאחר שנתפסה הערכה נושא תיק זה, הוא שב וקנה ערכה דומה עמה הסתובב, ואף הפקידה טרם כניסתו למעצר.

הימצאותם של הכלים שניתן לראות בהם "סכינים" כהגדרת החוק יחד עם יתר כלי העבודה מהווים ספק סביר אשר למטרת השימוש בהם. מהראיות שהוגשו עולה שעם הגעתו של הנאשם לבית המשפט התחוללה מהומה, ולא מן הנמנע שעל אף כוונתו של הנאשם להצהיר על הערכה ועל הכלים שברשותו, הדבר לא התאפשר לו.

8. לסיכום נקודה זו - בנסיבות בהן לא ברורה נחיצות החיפוש וחוקיותו, בנסיבות בהן החפצים הינם חלק מערכת עבודה, כאשר ה"סכין המרכזית" והמספרים הזעירים עליהם מבוסס הינם חלק מערכת כלי עבודה אשר לא הוסלקה בבגדיו של הנאשם באופן המעורר חשד שמא ביקש הוא להכניסם לתוככי בית המשפט במטרה להשתמש בהם, מובילים למסקנה שיש מקום לזכות את הנאשם מפרט אישום זה.

9. אשר לאירוע התקיפה - המאבטח ליעוז העיד על נסיבות עיכובו של הנאשם והשיב לשאלות בית המשפט באופן הבא (עמ' 44):

ש. אם אני אגיד לך שהעבירה הייתה שהוא הסתכל במבט שהמאבטחים פירשו אותו כמאיים בלי שאמר מילה, שיכולה להתפרש כאיום, האם זו סיבה מספקת להפעלת סמכות עיכוב ובהמשכה

הפעלת סמכות מעצר?

ת. כן

ש. האם לדעתך זה לא קצת מרחיק לכת שעל סמך פרשנות שלא נתמכת במעשה פיזי כלשהו או ברמז

ת. יש מעשה פיזי. המבט בפרצוף זה סוג של מעשה פיזי

מבלי להיכנס לפירוט יתר של השתלשלות העניינים שלאחר עיכובו של הנאשם, אומר, בקליפת אגוז שמעדותם של ליעוז וזאב עולה שהנאשם ביקש בשלב מסוים ללכת לשירותים, אולם נאמר לו שאין מי שילווה אותו. הנאשם סירב לשבת. ליעוז תיאר שהנאשם "זז כל הזמן", במובן זה שהוא רצה ללכת, עד שהמאבטחים נאלצו לעצרו ולכבול אותו. בת/7 כתב ליעוז: "ביקשתי ממנו לשבת. הנ"ל נכנס בי עם הכתף שלו". בעדותו (עמ' 47 ש' 5-7), הבהיר: "נכנס בכוח בכתף. לא בעצמה אבל נכנס בכתף", זאת בשעה שביקש ממנו שישב.

בחקירתו במשטרה נשאל הנאשם לגבי התקיפה שאלה אחת (ש' 15): "למה תקפת את המאבטח בכך שהכתף שלך נצמדה לכתפו". הנאשם אמנם לא השיב לשאלה זו, אולם נוסח השאלה מלמד על מידת החומרה שייחסה יחידת החקירות ל"תקיפה" המדוברת.

הגנת זוטי דברים

10. טענתו המשפטית המרכזית של הנאשם הייתה טענת זוטי דברים. הנאשם, שכזכור אינו מיוצג, לא הוציא מפיו את צמד המילים "זוטי דברים", אולם כיוון לכך במכלול של ביטויים ומשפטים שאמר במהלך עדותו ובסיכומיו. בין היתר תיאר הנאשם את המכה בכתף כ"מכה קטנה בכנף"; "פתית ברד קטן של שלג הופך לכדור עצום ככל שהוא מתגלגל במערכת"; אמר שמדובר באירוע קטנטן מתוך מכלול של אירועים; וציין שלאורך כל האירוע, שנמשך זמן רב, ועל אף המצוקה שחש, לא נקט באלימות מכל סוג שהוא כנגד מי מהמאבטחים. לדברי הנאשם הוא אינו זוכר את הנגיעה, אולם אמר שלאחר שנאזק נדחף על ידי שני מאבטחים מצד לצד ויתכן שבשלב זה נגעה כתפו בכתפו של המאבטח.

סעיף 34 יז לחוק העונשין קובע כך: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".**

סייג זוטי הדברים מותנה אם כן בקיומם של ארבעה תנאים מצטברים, עליהם עמד בית המשפט העליון בפסיקתו: טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי, שהינו השיקול המרכזי. אשר לאבני הבוחן של המעשה ודרך בחינתו, ראו דברי השופט אדמונד לוי בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה

בע"מ (14.7.2005) (להלן: עניין אריאל):

"בגוף סעיף 34 לחוק העונשין מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומם ואלה הם: '...טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי...'. בחינתו של מעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקי. ניסוחו הכללי של הסעיף מעלה את השאלה בדבר המשקל הסגולי של כל אחד מהתנאים, וכיצד לערוך את השקלול הסופי ביניהם. נראה שלא ניתן לקבוע מראש את המשקל המדויק שיש לייחס לכל תנאי, שכן לכל מקרה הנסיבות המיוחדות לו. עם זאת הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר (י' קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין (כרך א) [29], בעמ' 556). ...

הנה כי כן, אף על פי שהסייג בדבר 'זוטי דברים' אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את מבצעו בהרשעה בפלילים. לשיטתי, מגמה זו ראויה היא. אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג. ובלשונו של סעיף 34 לחוק העונשין: 'מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית'. יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלטתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ'קלות' מאחרות. עם זאת נקיטת זהירות בהחלטתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחין בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה".

(ההדגשה הוספה - ע.מ.).

11. יישום ההלכה בענייננו מוביל למסקנה שמעשיו של הנאשם נכנסים בגדרה של הגנת זוטי הדברים. המעשה עצמו של נגיעת כתפו של הנאשם בכתפו של המאבטח, ספק תקיפה היא, בפרט כאשר המאבטח העיד על כך שאין מדובר בנגיעה חזקה. על כך יש להוסיף שלדברי המאבטח עצמו, הנאשם לא הפסיק לזוז. מתיאור זה של המאבטח עצמו, לא ברור האם הנגיעה הייתה חלק מאותן תזוזות, זאת אף מבלי להידרש לגרסת הנאשם עצמו.

12. על כל אלו יש להוסיף גם את נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה. כלל המאבטחים העידו על התנהגות חריגה של הנאשם, גם אם לא תיארו התנהגות זו באופן מפורש. הרושם בדבר התנהגותו החריגה של הנאשם התקבל גם אצלי נוכח התנהלותו של הנאשם במהלך הדיונים שהתקיימו בפני, במהלכם התפרץ הנאשם לעבר התובעים, המאבטחים ואף לעבר בית המשפט. הנאשם זע בחוסר נחת, צעק, ולא אחת השתולל באופן בלתי צפוי שחרג מכל פרופורציה, כאשר התנהגותו שידרה לחץ וחרדה. הנאשם התייחס להתנהגותו זו בתחילת דבריו בפני היום. דומה, אם כן, שהתמונה המצטיירת מהתנהגות הנאשם בדיונים שהתקיימו לפני, משתלבת היטב עם התנהגות הנאשם בכניסה לבית המשפט ביום האירוע. מכל מקום, מצאתי שיש בנסיבותיו האישיות של הנאשם כדי להשפיע ואף להשלים את התמונה שהתקבלה

מעדויותיהם של המאבטחים, ויש מקום לתת להם משקל לצורך בחינת טענת זוטי הדברים, בהתאם לקביעת השופט לוי בעניין אריאל.

13. מכל האמור, מצאתי שככל שהדבר נוגע לעבירת התקיפה, חוסה עניינו של הנאשם תחת הסייג של זוטי דברים.

14. טרם חתימה מצאתי להעיר שתי הערות. האחת מופנית למאבטחי בית המשפט והשנייה מופנית לתביעה. אשר למאבטחים, אבקש להבהיר שאין משמעות זיכוי של הנאשם משום העברת מסר לפיו רשאים אזרחים להתנהג כלפיהם באופן שאינו הולם, קל וחומר לנקוט כלפיהם באלימות. אנשי משמר בתי המשפט עושים מלאכתם נאמנה, כאשר במסגרת עבודתם הם נתקלים לא פעם באנשים קשי יום, מתדיינים נרגזים או מאוכזבים מהתוצאה המשפטית, אנשים קצרי רוח, אנשים אלימים או פרובוקטיביים, ולא אחת אף בחולי נפש המתקשים לשלוט במעשיהם. בכל אלו נדרשים אנשי המשמר לטפל במסגרת סמכויותיהם המוקנות להם על פי חוק. אשר על כן יש לראות בתוצאה המשפטית אליה הגעתי בנסיבות המתוארות כמקרה חריג, ואין לפרשו כהיתר להתנהג כלפי אנשי המשמר באופן לא ראוי. המקרה הנדון הינו חריג ונסיבותיו יוצאות דופן, ועל כן אין לצפות שמעשה דומה שיתבצע חלילה בעתיד בנסיבות מעט שונות יזכה לתוצאה דומה. אשר לתביעה המשטרית, אני סבור שאין לבוא אליה בטרוניה על כך שמצאה לנכון להגיש במקרה זה כתב אישום נגד הנאשם. תקיפת עובד ציבור בכלל ותקיפת אנשי המשמר של בית המשפט בפרט, מחייבת אפס סובלנות והטיית הכף, ככלל, לעבר הגשת כתב אישום מקום בו נמצאו ראיות מספיקות להגשתו, ובהעדר נימוקים חריגים שיהיה בהם כדי להשפיע על העניין לציבור בכללותו. התוצאה המשפטית אליה הגעתי מבוססת כאמור על העדויות שנשמעו בבית המשפט, לאחר הגשת כתב האישום, ובכלל זה עדותו של הנאשם, ולהשקפתי היה בהם כדי לשנות את התמונה הראייתית ואת "רוח הדברים" שעמדו באוויר ערב הגשת כתב האישום.

15. **נוכח כל האמור אני מורה על זיכוי של הנאשם מכל אשמה.**

16. המוצג (מספר תפיסה 698926) מוחזר בשלב זה למאשימה והוא יוחזר לנאשם לאחר שהכרעת הדין תהפוך חלוטה. מוצג שסומן נ/1 (אישורי ההפקדה) מוחזר לנאשם במעמד הקראת הכרעת הדין.

17. ככל שקיים כסף שהפקיד הנאשם במסגרת תיקי המעצר ובמסגרת צווי הבאה שהוצאו נגדו ולא ניתנה החלטה בדבר חילוטו, יושב לו, כפוף לכל מניע חוקית אחרת, לרבות עיקול.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ד אדר א' תשע"ט, 19 פברואר 2019, במעמד הצדדים